

JOOP VAN RIESSEN

Gijzeling in de Jordaan

Een Anne Kramer-thriller



GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2022 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer**

**Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard
Vormgeving Juan Houter, Sunny Afternoon Publ. Grp**

ISBN 9789036438698

NUR 305

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij De Kring**

© 2014 Uitgeverij De Kring

© 2014 Joop van Riessen

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.groteletter.nl**

Schiphol

‘Weet je dit heel zeker?’ Ze keek even opzij.
‘Het hóéft niet.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ze zullen op ons staan te wachten. En feitelijk hebben ze gelijk, want de omstandigheden...’

‘Het maakt niet uit,’ viel ze hem in de rede.
‘Je kunt...’

Nu liet hij haar niet uitpraten: ‘Ik kan niets. Wat wil je nu nog doen? Ze staan buiten op ons te wachten. Daar helpt geen lieve moedertje aan. Ik ben allang blij dat ze het niet aan de Grieken hebben gevraagd, dat ze niet op zeker hebben gespeeld. Ik moet er niet aan denken dat ik daar...’

Hij zweeg. Ze liepen verder. De lange gang strekte zich nog minstens honderd meter voor hen uit. Links en rechts werden ze ingehaald door passagiers die zich haastten richting bagageband, richting uitgang.

Hij had gelijk, er was inderdaad geen ontkomen meer aan. Ze moest straks een beetje voor hem uit lopen. Alle aandacht zou op hem gericht zijn en zij zou kunnen wegglijpen voordat ze haar in de gaten zouden hebben.

‘Je kunt er ook voor kiezen om hier te blij-

ven staan. Dan komen ze je halen en...'

'... en is het af door de zijdeur.' Hij glimlachte droevig. 'Nee, Anne. Zo zijn we niet getrouwd.'

Ze liepen traag naar het eind van de gang. Nog heel even, dacht ze. Of liever: nog heel even niet. Toen gingen ze de hoek om en betraden de grote ruimte met de vele lopende banden en een daaromheen krioelende mensenmassa. Iedereen, waar dan ook vandaan, wachtte er op het schaarse beetje thuis in de koffers die uit de buik van allerlei vliegtuigen moesten komen.

Sommigen wachtten ongetwijfeld ongeduldig omdat ze zelf iets in hun buik hadden. Als vanzelf keek Anne even spiedend om zich heen, op zoek naar verdachte figuren. Alsof ze niets anders aan haar hoofd had, sprak ze zichzelf bestraffend toe.

Geroutineerd liep hij intussen naar de monitor en zocht hun vluchtnummer.

'Zeven,' zei hij toen. 'Lucky number.'

Anne volgde hem, bijna gedwee. Ze zou het naderende tafereel bij de uitgang willen voorkomen. Maar iedere gedachte daarover was zinloos. Zij wilden hem hebben en hij was zo eigenwijs als een man maar kon zijn. 'Face the

music,' had hij in het vliegtuig gezegd en had daarmee de discussie gesloten.

Ze keek nogmaals om zich heen, maar dit keer niet naar nerveuze, zwetende pakezels die hoopten op een snelle rit naar een nog onbekend toilet. Haar blik gleed door de ruimte, spiedend naar een signaal, iets dat wees op wat komen ging. Ze vond het niet. De twee mar-chaussees bij de uitgang stonden ontspannen te kijken naar degenen die de deur door gingen. Af en toe knikten ze iemand vriendelijk toe.

Hij stootte met zijn elleboog tegen haar arm. 'Daar.'

Haar grote grijze rolkoffer met het beertje aan de handgreep kwam snel dichterbij op de band. De sleutelhanger met Winnie de Poeh functioneerde al jaren als perfect herkennings-teken op elk vliegveld. Ze probeerde zich te-vergeefs te herinneren waar ze hem vandaan had; ze kon zich nu niet goed genoeg concen-treren.

Ze tilde haar koffer van de band. Hij moest nog iets langer wachten op de zijne, maar toen stonden ze tegenover elkaar, gereed om de deur door te gaan.

'Weet je dit nou echt heel zeker? Ik bedoel:

heel Nederland zal je gezicht zien.'

Hij snoof. 'Alsof ze dat nog nooit hebben gezien. Ik heb het je toch uitgelegd? Het enige dat me echt kan helpen is de publieke opinie, de stem van het volk. Zij zullen juist proberen om alles achter gesloten deuren te houden, een elegante oplossing te verzinnen, waarna het recht, of wat daarvoor moet doorgaan, zijn loop zal hebben.' Hij keek om zich heen. 'Ze wachten. Ze durven het aan. Had ik niet gedacht.'

'Ze moeten wel. Je hebt ze geen keus gelaten.'

Hij leek de opmerking van zich af te laten glijden. 'Loop jij vooruit?' vroeg hij.

Anne knikte. Ze wilde nog iets zeggen, maar hij gaf haar de kans niet. Het was zover en hij was er klaar voor. Ze liep voor hem uit naar de schuifdeur. Ooit was ze hier met Bert doorgelopen, recht in de armen van het camerateam van *Hello Goodbye*; het had krantenkoppen en een boel gedoe opgeleverd. Hoewel ze wist wat er nu op het spel stond en was voorbereid, was de muur van klikkende fototoestellen en felle lampen waar ze tegenop liep alsnog een verrassing. Even week ze achteruit en wankelde. De vrouw voor haar deed hetzelfde. Die moest ze

volgen, bedacht Anne.

Plotseling zag ze vooraan, nog vóór het hek, Van der Donk en zijn eeuwige schaduw Dalmulder. Achter hen stond Peter van Bree. Anne was ervan overtuigd dat Van Bree hierop kickte. *His moment of glory*, dat was het.

De mannen keurden haar geen blik waardig toen ze passeerde. Op dat moment gingen de camera's nog heftiger tekeer. Er werd geroepen.

'Houd je aan de afspraak,' klonk het in haar hoofd, 'blijf onopvallend achter de vrouw voor je lopen.' Hij vertrouwde erop dat ze zou doen wat hij haar had gezegd. 'Maar h́j dan?' schreeuwde een andere stem in haar hoofd erdoorheen. 'Staat hij hier dan helemaal alleen?'

Abrupt stond ze stil en draaide zich om. In de herrie en het licht gingen Van Bree's woorden verloren, maar ze wist wat hij zojuist had gezegd. Ze opende haar mond, maar zag dat Theo zacht zijn hoofd schudde.

'Pas goed op jezelf,' las ze van zijn geluidloos bewegende lippen.

Daarna stak hij zijn gebalde vuisten uit naar de man voor hem. Het geluid van de klikkende handboeien ging verloren in het mitrailleurgeroffel van de genadeloze fotocamera's. Eeren-

berg, de meest integere politiemann die ze kende, werd door zijn eigen mensen afgevoerd.

Tien seconden later zag Anne hem verdwijnen in de massa journalisten die hem omringden. Ze waren zo op Theo gericht geweest dat ze haar volledig hadden genegeerd; hij had het allemaal perfect ingeschat. Ze draaide zich om, haar koffer aan de beugel met zich meevorend. Bijna botste ze tegen iemand op.

‘Hallo Anne.’

‘Paul.’ Ze kon een glimlachje niet onderdrukken. De journalist van *Het Parool* had zich niet laten verleiden om achter de meute aan te hollen.

‘Wegwezen, De Bie!’

Uit het kleine eettentje tegenover de schuifdeur dook de enorme gestalte van Dirk van der Veer op. Goeie ouwe Dirk. Hij was gekomen om haar te halen en zou ongetwijfeld Paul de Bie achter een pilaar hebben gefrommeld als Anne haar hand niet had geheven ten teken dat hij dat moest laten.

‘Hoef niet, Dirk,’ zei ze zacht. Haar blik bleef gericht op de journalist.

‘Ik zou hebben gedacht dat ze hem via de vip zouden hebben afgevoerd?’

‘Hij is nu eenmaal een man van het volk,’

herhaalde ze Theo's woorden. 'Af door de zijdeur is niets voor hem.'

'Maar jij hebt hem opgehaald?'

'Zoiets.'

Hij keek verbaasd. 'Dat snap ik niet?'

'Wil je over hem praten of over mij? In het laatste geval heb ik niets te melden.'

'Jij speelt hier verder geen rol in...'

Anne werd kwaad. 'Klets geen onzin! Natuurlijk speel ik hier een rol in. Maar ik heb gewoon gedaan wat ik moest doen. Het gaat om Theo. Hij wordt vermalen. Hem willen ze koppen.'

De Bie knikte. 'En jij hebt hem dus opgehaald?'

'Ja,' verzuchtte ze. 'Ik heb hem dus opgehaald.'

'Waar was hij? Er kwamen vliegtuigen aan uit Londen, uit Frankfurt, Athene, Tel Aviv.'

'Goed zo, jongen,' hoorde ze Dirk zeggen. 'Je bent door de geheugentest.'

Anne lachte. Gelukkig dat er altijd die humor van haar jongens was. Die maakte de ergste dingen nog draaglijk.

'Wat maakt het uit?' vroeg ze. 'Hij heeft ervoor gekozen om terug te komen, uit eigen beweging, niet omdat ze hem dwongen. Hij had

naar elk willekeurig land zonder verdrag kunnen...’

‘Niet als hij een eerlijke kerel is die niets te verwijten valt, want dan houd je het in Panama nooit lang uit.’ De Bie stak zijn handen nonchalant in zijn zakken, alsof hij dit als een gesprek onder vrienden beschouwde. ‘Wat is er in vredesnaam in de afgelopen twee weken gebeurd? En wat heeft Eerenberg dan wel gedaan? Je kunt niet zeggen dat hij onschuldig is, Anne?’

‘Zijn advocaat gaat alles zeggen wat Theo te zeggen heeft. Op een persconferentie over een uur of zo.’

‘Alles is dus al georganiseerd,’ stelde De Bie vast. ‘Daar hoef ik niet heen als jij me wilt vertellen wat er werkelijk gebeurd is. Heeft hij die kerel afgeschoten? Daar gaat het uiteindelijk allemaal om. En alle feiten spreken tegen hem. Zo eerlijk moet ik ook zijn.’

‘Welke dan?’ mengde Van der Veer zich in het gesprek, terwijl hij de koffer van Anne overnam. ‘Welke feiten ken jij dan? Jullie weten eigenlijk nooit echt iets en als ik jou iets vertel heb je de andere helft van je artikel er meestal in tien minuten bij verzonnen, nieuwtjesjager.’

De sneer miste z’n uitwerking niet.